Ч. 31 (10 414). Львів, середа 11. лютого 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. — Конто почт. щад. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. — Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“ — Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Згідно з конституцією...

Промова посла С. Хруцького, виголошена в буджетовій комісії польського сойму дня 6. лютого 1925. р.

Від часу, як повстала польська республика, православна церков зазнала з її боку ворожого відношення. Дня 16. грудня 1918 року появився декрет, що завісив церков у правах управляти і користуватися власнім майном. Донині справа її майна неунормована; суперечка між православною церквою і римсько-католицьким костелом неполаднана, дарма, що дня 8-ого лютого 1924 р., сойм на внесення Українського Клюбу візвав уряд внести на протязі двох місяців дотичний закон. Православна церков не вивласнена зі свого майна ніяким законодатним актом зі свого майна, фактично не має його, тому, що її майном розпоряджається уряд. Спершу уряд, на підставі декрету з дня 16. грудня 1918 р., передаючи церкви католикам, сам застерігся, що його розпорядки є тимчасові і в нічому не пересуджують справи щодо прав власности, яку поладнають законним шляхом.

Уряд і церковне майно.

Одначе уряд, розпоряджаючися 7-ий рік майном православної церкви, забув уже про свою ролю адміністратора чужим майном і нині виступає в характері господаря, власника цього майна. Це ясно виходить 1) з відповіді на деякі наші інтерпеляції щодо зачинених церков (Холм), а головне в поведінці уряду супроти церковної землі, яку уряд уже цілком відібрав від православного населення, не рахуючися ні зі законами, ні навіть з тими „тимчасовими приписами про відношення держави до церкви“, які сам накинув православній церкві. Таким робом з майна православної церкви лишились лише храми, і ще їх хотять знищити. З 500 церков, які нам відобрали, лише 150 тимчасово висвятили на костели, а решта, 350, стоїть зачинена, призначена на руїну. Вигляд цих церков на Холмщині і Підляшу, зачинених, з побитими вікнами та попсованими покрівлями не лише вражає релігійні почування православних, але й обурює господарський інстинкт селянина-Українця. Він не в силі зрозуміти, чому запропащують такі дорогоцінні будівлі, деякі великої артистичної ваги.

Методи нищення.

Нема кому заопікуватися цими зачиненими храмами і в теперішнім буджеті міністерства релігії та освіти і міністерства хліборобства не бачу прелімінованих сум на піддержання та направу церков знищених на протязі 7 літ. Саме навпаки. Деякі міністерські розпорядки немов би заповідали, що поширать ще не явище: — маю на гадці редукцію парохій. Уряд редукуючи парохії нині діяльні, не хоче дати своєї згоди на приватні парохії та парохіяльні філії. Отже на самій Волині зачинять у наслідок нових розпорядків 150 церков і Волинь прибере вигляд Холмщини. Навіть єдине, останнє церковне майно, храми, виставлені на знищення. Тому маючи на увазі долю церковних земель і становище самих святинь, можу рішуче ствердити, що уряд прямує до позбавлення православної церкви її матеріяльних засобів.

Нові тенденції польонізації.

Такі тенденції виявилися у буджеті, бо на католицьке віроісповідання прелімінували 14 і пів міл., а на православне 950 тис., хоча відношення православних і католиків є як 1 до 6. Прикладаючи принцип рівноправности церков, треба було для православних визначити більш 2 і пів міл., а не як зробили тепер, даючи 300 проц. менше, як слід.

Одночасно з цим змаганням уряд хоче з православної церкви зробити знаряддя польонізації. Ця друга тенденція виявляється в ось-яких познаках: Уряд намагається ввести новий стиль замісць старого; всупереч букві та духові законів про мови, уряд домагається, щоби внутрішньою урядовою мовою у православній церкві була польська; уряд присилував духовну семинарію у Вильні ввести виклади по польському. Це саме бачимо і на православнім теольоґічнім факультеті, який творять тепер при варшавськім університеті. Щодо останнього питання, то теольоґічний факультет не можна відривати від огнища національної культури, від українського університету, — творити його у Варшаві — шкідливо.

Та ще небезпечнійше вводити на цьому факультеті виклади в польській мові, коли вся теольоґічна література є на иншій мові. Лякаюся, що уряд, згідно з моїми інформаціями з ріжних джерел, не вдовольниться лише цим, а прямуватиме до того, щоби й Службу Божу відправляли по польському. Оснування теольоґічного факультету в польській мові можна вважати підготовчим кроком до цього. Введення польської мови до православного богослуження було би замахом на суть православія. Ідея про дуже тісний звязок між суттю православія і національною мовою та культурою займає чільне місце у фільософічно-релігійних творах, видаваних міґрантами, визначними професорами російських університетів.

Український університет.

Переходячи до освітньої політики зачеплю перш за все справу українського університету. Закон з дня 26. вересня 1922 р. передбачував заснування повного університету на території Східної Галичини на протязі 2 літ. Справа ця має рівночасно всі познаки міжнародного зобовязання Польщі. В Женеві казав недавно міністер Скшиньскі про те, що уряд рішився заснувати університет у Львові. Так представлялася би справа українського університету з правно-політичного становища. Але коли би не було тих зобовязань, постанов, ухвал і приречень, то розгляд самого буджету довів би нас до тих самих думок. Бо ось на високе шкільництво в Польщі прелімінoвано 33 міліони золотих. Коли би на українське високе шкільництво асиґновану суму, відповідаючу чисельному відношенню Українців до Поляків, то в буджеті повинна би знайтися що найменше сума 6 і пів міліона золотих. Але що мої статистичні докази квестіонує п. Римар, то я наведу инший арґумент.

Нищення інтеліґенції.

На території Східної Галичини має польська меншість дві високі школи: університет і політехніку у Львові, на які прелімінoвано 6 міліонів. Чи українська більшість на тій самій території з додатком Волині, Полісся і Холмщини не має бодай такого самого права на дві вищих школи? А щож ми маємо? — В буджеті бачимо 260.000 на орґанізацію „Instytutu Ruskiego“ в Кракові. А деж український університет на території Східної Галичини? Ви ставите хрест на український університет, бо хочете позба-

Red. czas. „Diło“ Pr. 80/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło“ Nr. 23 (10.406) z dnia 1. II. 1925 r. pod tytułem: 1) „Car hołod“ ustęp między słowami: nasz selanyn a: jak zaznaczuje. 2) „Oborona clementarnych praw“ a) zdanie pod tytułem do słów Z dnem 1. żowtnia, b) w tymże artykule ustęp między słowami: deržawnych szkił... a czas wykoriniowały, c) w tymże artykule ustęp po słowach: patentiw... do końca artykułu. 3) „Z żertwennosty na Ridnu Szkołu“ wyrażenia między słowami: misiać hrudeń 1924... a: predstawlajétsia tak. 4) „Religijna wojna“ ustęp między słowami: nasylstwa... a: Religijna wjna zawiera znamiona ad 1 i 3 zbrodni z § 65a) uk. ad 2 występku z § 300 uk., ad 2 b i c zbrodni z § 65a uk. ad 4 występku z § 30 i 302 uznał dokonaną 31 I. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 4. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий).

Red. czas. „Diło“ we Lwowie. Pr. 81/25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło“ Nr. 24 (10.403) z dnia 3. II. 1925 r. pod tytułem 1) „Car holod“ ustęp między słowami: etapu uweć... a: i sprawdi, w tymże artykule ustęp między słowami: bilsze widsotkiw... a: Bo jakszczo, w tymże artykule zdanie między słowami: na majbutnie... a: Pro dopomohu. 2) „Nowynky“ a) notatka p. t. „Samolubstwo w tiurmi, zdanie po słowach: tiuremnoho szpytalu. do końca notatki, b) czwarta notatka w całej osnowie zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65a) uk., ad 2 a.b. występku z § 300 uk. uznał dokonaną 2. lutego 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl §. 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 4. lutego 1925.

(Підпис нечиткий.)

Red. czas. „Diło“ we Lwowie. Pr. 82/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Presowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Diło“ Nr. 25 (10.408) z dnia 4. II. 1925. pod tytułem: 1. „Car hołod“ ustęp między słowami: katastrofy... a: Najblisze, b) ustęp między słowami: hromadianskoi kabalistyky... a: Praktyczne, c) wyrażenie między słowami: perewedennia akcji... a: ujawiaju sobi, d) wyrażenie między słowami: komitet dopomohy... a: abo znowu, e) wyrażenie między słowami: zemlakiw... a: Ne wykinczene, f) wyrażenie między słowami: dijaczіw... a: szczoby možływo. 2) „Dopysy“ notatka „Czortkiw“ ustęp od początku notatki do słów: Akcju w napriami, w tejże notatce ustęp po słowach welyku karu... do końca notatki zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65 a) ust. kar. ad 2) występku z § 300 u. k. uznał dokonaną 3. lutego 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 4. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий).

вити український народ інтелігенції. Ця сама думка про позбавлення інтелігенції проявляється ще й в тому, що нищиться українське шкільництво. Виїмкові закони касують дотеперішні українські гімназії. Бажаючи позбавити український народ його інтелігенції, уряд хоче за всяку ціну тримати той народ у темноті. Створюючи на українських теренах виключно польські школи, при чому найнищого організаційного типу, та обсаджуючи їх найменше кваліфікованими учителями-Поляками (на Волині є всього 18 процент кваліфікованих, а на Поліссю тільки 10 процент!). Міністерство фактично нічим не причинилося до поширення освіти на тих землях, але навпаки. Так було до тепер. А не вже буде краще з хвилиною введення в життя нових законів про мову? Для виконання тих законів щиро нічого не робиться.

Містерії статистики.

Не підготовляється для тих шкіл відповідного кадру вчителів української національности. Міністерство навіть не має виказки тих безробітних тепер учителів. Що більше! Зачиняють поважне число українських шкіл на те, щоби створити бажаний фактичний стан. Цікавий під цим оглядом є наказ пп. інспекторам „диктатора для українського шкільництва“ посла Прушиньского. Але що важнійше, так те, що виконавчі приписи до шкільного закону, всупереч суті закону, головний натиск кладуть на статистику, а не на деклярації батьків. Тимчасом урядова статистика є дуже далекою від точности. Наведу лише, що статистика говорить, наче би на Полісю жило 145.000 православних Поляків; у статистиці істнує теж рубрика „тутешній“. Характер отсих виконавчих приписів такий, що він яскраво вказує на змагання уряду, щоб якнайменше повстало українських шкіл. Нішо в цім дивного. Бо чиж можуть змінитися швидко традиції і люде? Адже дотеперішній адміністраційно-шкільний апарат лише нищив українське шкільництво, довівши його до такого висліду, що в Галичині на 9.000 народніх кляс є 7.000 польських, а лише 2.000 українських, зовсім відворотно до відсотку польського й українського населення.

Сумні висновки.

Щодо польського громадянства, то воно, судячи по судових паргіях, є наскрізь перейняте ворожим духом до українського народу. Тому, що люде не всилі родитися удруге, то й ви не можете здобутися на те, щоби цілком змінити виконавчий апарат — шкільну адміністрацію на наших землях. А стара адміністрація буде правити по старому на погубу українському народові. Отже як і досіль, український нарід буде придержуваний у темряві на те, щоби, позбавлений своєї інтелігенції, стати погноєм для польської держави і польської культури.

В напруженому положенні.

Кілька уваг на церковно-народні теми.

VI.

Обєднання українських єрархів з Римом в XVI. ст. мало більше загальний характер, а все таки цей акт викликав страшні для українського народу наслідки. І то тому, що він з одного боку не мав твердого ґрунту в низах, а з другого боку стояв під протекторатом ворогів українського народу. Чинник чисто релігійний, церковно-догматичний унії дуже скоро уступив місце чинникові політичному, а унія стала всупереч своїй суті і своїй історичній місії знаряддям денаціоналізації, латинізаційним помостом, кладкою, якою найпевнійше переходилося в табор ворогів української віри і національности.

Був час, коли можна було говорити про повну побіду унії, про її супремагію на всій території України, а у кінцевому висліді вона втрималася тільки на невеличкому просторі української землі, в Галичині. А до такого становища довів її ніхто инший, тільки її непрошені „протектори“, тільки намагання зробити її знаряддям латинізації і польонізації. І вже тоді всупереч прийнятим Римом умовам обєднання, серед яких женитьба гр. кат. духовенства займала одно з передових місць, йшли намагання в справі заведення целібату. Цю тенденцію залежної від польських чинників єрархії досадно змальовує в р. 1717 Т. Бродович в своїм творі „Widok przemocy“. Вже тоді спольщені унїятські єрархи форитували целєбсів, наділяли їх кращими парохіями і доходами, щоби тільки припинити зріст інтелігенції, лишити народню масу без її природного інтелігентського наверствування. Політика старої Польщі, яка довела до переходу майже всієї шляхти в польський табор, а селянську масу перетворила в безмовного панщизняного раба, в целібаті уніятського духовенства добачувала укоронування своїх завітніх мрій і замислів. Анальогічне положення для західної вітки українського народу утворюється і тепер. І тому целібатна акція зовсім природно викликує такий різкий спротив українського громадянства.

Коли унія вбереглася в Галичині, коли на неї покладано великі надії, то це сталося тому, що вона в умовах нашого життя під Австрією на початку XIX ст. перестала бути інструментом денаціоналізації, після довгих вагань звязала свою долю з ренесансовим національним рухом галицьких Українців, увійшла через своє **жонате духовенство в тісний звязок з освідомленими народніми масами.** Колиб не цей всеобіймаючий звязок **священичої сімі** з громадянством і не пересмництво духовенством відродженських кличів, колиб не визначна участь духовенства в ренесансовому рухові, то сьогодня може й знаку не було би по унії. Вона розплилась би в латинстві й православію, зникла би зовсім, сталаб тільки історичним міражем. Жонате духовенство і священича сімя, що стала забороло́м національности, вратувала унію. Може з цього не здають собі ясно справи наші єрархи, з яких ані один не є звязаний зі священичим домом і його національно-церковною традицією. Одначе так воно є і булоб непростимою помилкою руйнувати те, що було в нас добре, додатнє, моральне, виховуюче й проміниюче.

Другим поважним аргументом за целібатом є недостача матеріяльних основ для священичої сімі, недостача викликана воєнним знищенням. Без сумніву цей аргумент є надто поважним, щоби можна було збувати його мовчанкою. Але чи він торкається тільки священиків? Чи після воєнного знищення, після ран, завданих війною, після загальної руїни цей аргумент не є **загальний? Чи сімя взагалі** не находиться в небезпеці? І чи священик має мати привілей на вигоди, має бути увільнений від журби за семейне огнище — тоді, як та журба придавлює всіх?

Народи і держави, що потерпіли наслідком війни, намагаються якнайскорше вирівняти свої прірви, загоїти рани, покласти край депопуляції. Уряди займаються цею справою і роблять всі наймождивійші заходи, щоби в першу чергу в людях, а опісля в майні і культурних цінностях вирівняти свої втрати. А наш народ на всьому просторі українських земель поніс у війні й революції таки найбільші втрати. Особливо непомірні втрати наслідком війни понесла Галичина. Та ми не маємо свого нац. уряду, який продумував би над вирівнанням депопуляції, який заходився би над плеканням й угрунтуванням української інтелігенції. Навпаки, всі удари, спрямовані в наш національний організм, мають на меті припинити заповнення прірв, здержати ріст нашої інтелігенції, зіпхнути її на суспільне дно і вкінці довести до того, щоби та інтелігенція зникла з лиця землі, а маса остала сама безрадна й безпомічна, як це було за старої Річипосполитої. Тільки що процес денаціоналізації, який там був розложений на століття і який припинився розкладом польської державности, тут є розложений на роки, maximum на десятки літ.

Економічна нужда, соціяльний недорозвиток нашого громадянства і неспроможність здобути матеріяльну основу для молодого громадянина, помешканева скрута в містах, розкидування польською державною владою українських інтелігентів-урядовців по польській національній території — все те в зародку підтинає українську інтел. сімю, ставить непереборні перепони в її угрунтуванні. До того ж шкільна політика польської влади та економічний розстрій села здержали приплив селянських дітей до шкіл, а тим самим припинили природний розвиток української інтелігенції і культурне та соціяльне будівництво української нації. Заводити в таких умовах примусовий, насильний і загальний целібат значить ставати в одну лаву з ворогами українського народу. А таке підозріння повинно бути якнайдальше відсунене від наших єрархів, які є синами нашого народу і яких так само придавлює журба за долю нашої нації.

В. Ю. КИСІЛЕВСЬКИЙ.

ЛИСТ З ПАРИЖА.

Музей Cluny. На гробі короля.

Знаєте цей музей? Він близонько Сорбони. Найблища моя околиця. Вже другий раз я в ньому. Вчора й нині. Різдвяні свята провожу...

Схований між деревами, в старому парку, обведений муром, гей-би замок який. В XV. століттї поставив його король Жан Бурбон для монастиря Cluny.

Ще все задержалося, криниця на подвірю, зі штудерними різьбами, коридорі понурі підземелля. Салі великі й малі гей-би келії, все це тепер музей.

Хто хоче студіювати історію, або хто хоче писати історичні романи — нехай спершу зайде в музей Cluny... Скільки матеріялів найде! Скільки цікавих річей!

Саля всякої обуви... Від єгипетського сандала почавши, через всі століття, аж до шовкового черевичка цісаревої Жозефіни Бонапарте.

Великі чоботи ріжних французьких „шевальє“ з часів Люї XIV., XV.

Скільки збруї, скільки гарних мечів... Золотом і слоновою костєю вибиваних пістолетів та мушкетів...

Шоломи, списи... За склом золоті королівські остроги, кинджали...

Поволі переходять перед нами століття, здається знов пульсує життя в цих цілих свідках колишніх давніх, давніх часів... Чи не в одній збруї билося серце, терпіло, раділо... Чи не одну трагедію бачили ці шоломи? А навіть ці незначні рукавиці якоїсь красуні з XV. століття?...

Ключі, замки нюрембурської, паризької роботи, позолочувані й звичайні залізні...

Ось де ціла збірка знаряддя туртур... Чистенькі, світяться, гей-би нові... Чи одному вони смерть спричинили?

Непомітно між шоломами, острогами, без жадної написі — два пояси... Один сталевий, цизельований, другий вузонький, оксамітом обведений, з залізним замочком, ще ключ у ньому стремить... Слонева кість...

Чи знає хто, які нераз може тяжкі думки стискали молоду голівку тих, що ці пояси носили?... Чи не одну сльозу витиснули з гарненьких очей?...

Оба пояси, хоч пізнати, що не одного століття, одній цілі служили з... ли... примушення до вірности... жи-

Чи це людяний спосіб, чи може на туртури подобає, цього „лицарі“ середньовічні не питали.

Сталевий, цизельований пояс, безперечно на яке століття, або й більше старший від другого, оксамітом обведеного і зі слоневою костю. Часи хрестоносних походів... Віки XII—XIII.

Довго нераз приходилось мучитися такій красуні на свойому замкові, десь у Бургундії, над Реном, або в котрій з прегарних італійських провінцій, заки її лицар повернув та вибавив з цих кайдан...

Може й лучалося, що дармо приходилось ждати?... Пропав лицар... разом з ключем...

*

Незамітний малий садок, по середині будівля гей би костел, каплиця.

На входових дверях вписано, що на цьому місці звиж двайцять літ лежала похована королівська пара, Людовик XVI і Марія Антоанетта, гільотиновані підчас великої революції. Будівлю цю поставила сестра — от на лихо забув, чи короля, чи королевої...

Pir Rue d'Anjou і Boulevard Haussmann ...Входжу в сіни... Сторож подає воскові сірники і книжку з описом смерти короля, королевої... Звиж дві тисячі гільотинованих бачив Париж у цей страшний, короткий час диктатури Робесп'єра і компанії...

На площі (нині) La Concorde стояла гільотина. Там, де тепер всегутній обеліск дивиться на Сену, на Нотр-Дам і тріюмфальний лук Наполеона.

Сторож відчиняє тяжкі двері і я... на малому цвинтарі. В два ряди стоять гейби саркофаги обведені муравкою.

Тихо, супокійно... Це гроби ріжних князів і княгинь з королівської родини... Филип Рівність (Egalité), як себе назвав королівський брат, князь Анжу і инші.

По середині мавзолей. Мала каплиця... З обох боків мармурові статуї короля й королевої, ангел її піддержує...

Східці ведуть у підземелля, до мармурного саркофагу, де лежала королівська пара по впадку диктатури...

На саркофагу сьвіжі вінки з „Французькому королеві...“

11. I. 1925 р.

Творім селянську інтелігенцію.

В справі господарсько-садівничої школи в Милованю.

Знане і щораз більш зрозуміле для нашої суспільности гасло: Творім кадри селянської інтелігенції. Вона незалежна, під господарським оглядом, самостійна, нікому не підлегла в здобуванні хліба, на ній може опертись господарсько-культурний поступ на селі. Це бачить інтелігент на селі і само селянство.

Перед війною така ідея проявлялась у численних курсах усякого рода, а правдивим осередком творення селянської інтелігенції стала господарсько-садівнича школа тов. „Просвіта" у Милованю, яка зросла до величини справжнього народнього університету.

Хто навчав на курсах у Милованю, хто приглядався їм і порівнював знання, свідомість і характер кожного, хто приходив до Милована на курси і відходив по їх укінченню, цей міг оцінити вартість школи. Незабутнє імя пароха Милована бл. п. о. Миколи Бачинського; чимало труду посвятили для здвигнення школи: д-р Михайло Коцюба і проф. А Гарасевич; просто душу віддавав школі дир. Гр. Дужка (нині на Прикарпаттю), і Гол. Виділ „Просвіти" не щадив труду й гроша.

І виходили з неї люде. Численні учні цієї школи стали піонірами господарсько-освітньої культури по селах і постійно листувались з нею. Инші головою наложили у визвольних війнах, инші виїхали за границю.

А земельні плоди з милованського господарства, головно милованські щепи, вже виробили собі в короткім часі добру марку і приносили селянству користь, а школі доходи на удержання учителів та учнів.

В кількох літах істнування стала школа осередком творення кадрів селянської інтелігенції. Щедрі вклади „Просвіти" не йшли на марно.

Та війна перервала так гарно започатковану роботу. Зруйнувала милованське господарство не так може війна, як несвідомість декого з тих, що їм припадково попадала в руки школа і добро Милована.

Мені припала доля з доручення „Просвіти" відновляти передвоєнне, зачати вже цього року школу. І коли я їй приглянувся близше, то аж жах взяв.

Колишня дуже гарна та поплатна шкілка овочевих дерев, в яку вложено перед війною стільки праці випродана до тла. Від 1914 до 1923 р. нічого нового не засаджено, а одночасно поширилась дивним способом звістка, що щепи з Милована злі, бо дістають рака. Як в 1923 році п. інж. Стефурак та знаний фаховець В. Кучера зачали, по змозі фондів, усе відновляти. Нині треба довго працювати і здобувати захитану опінію. Першорядні щепи будуть аж в 1927 році. Будинки вимагають направок, до того зачелась в 1924 р. будова стайні, бо стара валиться. З колишнього шкільного й інтернатського інвентаря лишились останки. Крім цього останній господарський рік був такий поганий на дорід, що службу й городничих практикантів годі вижевити та вбрати.

І, на жаль нині „Просвіта" мусить позичати гроші свому дворові, щоби прийшов до рівноваги, та доправлив шкільні і господарські будинки до ладу, не то, щоби справив новий шкільний і інтернатський інвентар, ще й удержав учеників, учителів і пр.

І крутимось, як у блуднім колесі. Остаточно приходжу до переконання, що школа неможлива в таких обставинах цього року, а може й в дальших літах.

А „Просвіта" боронить своєї розумної правди. Школа мусить бути цього року: мусить відбутись вакаційний господарський курс, мусять найтись садівничо-городничі практиканти, повинні бути практиканти столярства, для одних і для других вечірні курси, а в осени мусить зачатися правильна господарська школа, словом: має творитися селянська інтелігенція, бо її треба і то негайно.

Щож робити? Чи „Просвіта" має вкладати на далі у школу важко здобутий гріш, щоби сповнити це завдання і то коштом видавництв, організаційної праці і ин.? Це неможливо. Чи має для школи задовжуватись на високі проценти, без надії на зворот з господарства? Це також неможливо.

По моїй думці одинокий вихід такий: Суспільність прийде „Просвіті" в поміч на одчинення школи. Як удержує школи народні, середні і високі для виховання міської інтелігенції, так само, а може й більше мусить зрозуміти, що треба творити висші освітні школи для будучих кадрів селянської інтелігенції, а в першій мірі прийти з одноразовою помічю для господарсько-садівничої школи в Милованю. Вона готова. Має прегарний шкільний будинок, має учителів, може мати учеників, але не має можности зачати науку, щоб випускати щорічно кількадесять свідомих робітників на господарсько-культурному полі.

Головний Виділ тов. „Просвіта" вагається виступити з покликом до суспільности, яка є перетяжена датками. Адже може дехто сказати, що коли є двір-маєток, то повинні бути й доходи на школу.

Тому я, нині відповідальний безпосередно за долю Милована, бачучи, як „Просвіта" бореться з фінансовими клопотами, не маючи відваги надщарпувати її фінанси, принеболений сказати ось що: Вихід одинокий: Поможім „Просвіті" складками, щоби вже цього року зачалась у Милованю праця, до якої це місце призначене.

Коли ж ні, то нема „Просвіті" иншого виходу, як відступити від вітченої для Милована цілі на довгі роки, гроші вкладані в Милована латаним способом ужити на призначені цілі, бо латанина в межах більш як ощадних не доведе до належного добра; двір лишити, нехай поволі сам підноситься власними силами.

Одно, або друге. Таке моє цепеконання нині, по двох місяцях ведення господарства в Милованю.

Подають ще вихід такий, щоби Милована винаймити, або продати часть ґрунтів, а за ці гроші одчинити школу. На це скажу коротко: Наєм ще дальше віддалює від цілі, бо на кілька літ ніхто не візьме найму, і може ще гірше виснажити господарство, а продажа важка, бо нині поле дешеве, а гроша брак. Є ще третя думка: продати Милованє, а купити деинде при залізниці, близько міста инший обєкт на школу. Це вже справа погляду, яку важко рішити. Словом, і в клопотах є ліпші та гірші ради.

Але prima ratio: прийти „Просвіті" з підмогою, щоби цього року безумовно зачалась наука, бо час не стоїть. Все инше, це лише malum necessarium на випадок, коли суспільність відмовиться від помочі. Милованє є на найліпшім шляху і може відограти в нашім культурнім житті немаловажну ролю. Лиш мусить найти зараз матеріяльну опору в перших переломових початках, доки воно не стане на власних ногах.

М. Творидло.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Димісія мін. Сокаля.

В звязи з відкиненням на екон. субкомісії польського сойму внесення на підвишку позиції на будову будинку мін. праці, мін. праці Сокаль подався до димісії. Грабскі димісії не прийняв.

Вислід виборів у Югославії.

8.II. відбулися в Югославії вибори до скупштіни. На загал більшість голосів одержали сторонництва урядові. Більшість ця головно опирається на голосах з території Сербії, опозиція на Хорватії й Славонії. Вибрані м. и. Пашіч (білгор. окр.), Трумбіч (загреб. окр.). Радикали здобули 141 гол., демокр. Прибічевіча 21, так уряд. бльок дістав разом 162 гол., цебто більшість, бо загальне число послів виносить 315. Бльок опозиції яких 140 гол. Решта голосів припадає на групи без більшого значіння. Партія Радіча матиме 68 гол., дем. Давідовіча 39, словінські клерикали 19, боснійські музулмане 13, федералісти 3, сербські мужики 4, словінські 1, Німці 5.

Еріо в Льондоні.

У Льондоні в звязи з приїздом Еріо сподіються нової міжнародньої конференції. Вона займеться справою безпеки й иншими міжнародніми справами, які можна полагодити лише в порозумінні Франції з Англією.

Маркс премієром пруського уряду.

Партії лівої коаліції рішили поставити кандидатуру Маркса на становище пруського премієра. Маркс кандидатуру приняв. Северінг буде мін. внутр. справ.

Видалення грецьких духовників.

„Н. Фр. Пр." звідомляє, що протягом 48 годин мається видалити поза межі Туреччини 15 грецьких духовників.

Заворушення в Єгипті.

Підчас виборів виборчих колеґіїв у Магаля-Кебір прийшло до заворушень. Ранено й арештовано 36 люда. Вибори відложено до сл. дня.

Туґут уступить?

В колах лівиці польського сойму запевняють, що в разі вдержання розпорядку мін. Ратайського про заборону посольських віч, віцепремієр Тугут зголосить димісію.

Арештування вбийника Корнелі.

Львівська поліція від кількох днів вела слідство в справі загадочного вбивства Романа Корнелі на Личаківськім цвинтарі. М. ин. свідками переслухали приятеля пок. Корнелі, студ. політехніки Романа Філясевича. Філясевич, який спочатку заперечував, признався до вбивства Корнелі.

По широкому світі.

Греція внесла до секретаріяту Ліґи Націй просьбу інтервенціювати в її конфлікті з Туреччиною на тлі видалення православного патріярха з Константинополя, не признаючи того полагодження справи, яке пропонує Туреччина (затримання у Константинополі патріярхату з тим, що патріярх Константин вже не поверне туди, а його високе становище вважається поки що вільним і на далі патріярх не сміє мати ніяких політичних ані адміністраційних уповноважень і може фунгувати лише як духовий центр православя).

Абдуль-Керім, побідний вожд мароканських повстанців, заперечив, наче би повстання мало характер релігійного панісламічного руху. Такі вістки ширять Еспанці з наміром притягнути на свій бік Францію і Англію. По правді, повстання мароканського племени Ріж має виключно національний характер і змагає до усунення протекторату Еспанії над Мароком.

Австрія і Німеччина приготовляють майбутнє обєднання спершу шляхом узгіднення внутрішнього законодавства. Німецький міністр судівництва заявив офіціяльно, що новий німецький карний кодекс буде виправльований у порозумінню з австрійською владою.

Справа Данціґа буде розглянена на березневій сесії Ліґи Націй, куди Польща внесла протест проти рішення Високого Комісаря Мек-Донелля щодо польських почтових скринок у Данціґу.

Проти латинщення церкви.

Реферат і резолюції.

Референт з рамени Народньо-церковного Комітету на недільному вічу д-р Богдан **Барвінський** коротко і ядерно представив взаємини української церкви з Римом, звертаючи особлившу увагу на ті права, які Ап. Столиця запоручила українській зединеній церкві.

В моменті, коли Україна приймала християнство, ще істнувала єдність між східною і західною церквою. Та згодом наступив розрив. Саме в році смерти Ярослава Мудрого Візантія, що була безпосереднім центром для України, зірвала звязки з Римом. Таким чином Україна опинилася в православному таборі. Опісля за часів перенесення осередку української державности до Галичини йшли намагання приєднати до унії короля Данила. В XV. ст. на фльорентійському соборі київський митрополит Ізидор приступив до зединення з римською церквою разом з иншими східними (грецькими) владиками. Одначе ні в одному, ні в другому випадку унії не здійснено. Аж берестейський собор після довшої підготовчої акції постановив поставити обєднання української церкви з Римом на реальний шлях. Епископи Кирило Терлецький й Іпатій Потій предложили папі Климентові VIII. умови обєднання, в яких вимагано збереження богослуження по східному обряду, причастя під двома видами, **женитьби священиків**, задержання григоріянського календаря, заборони переходу уніятів на латинський обряд і т. п. Ці умови Рим приняв в цілости, після чого на синоді в Вересню 1596 р. проголошено унію української церкви з Римом.

Одначе близші виконавці принятих Римом умов уважали унію тільки переходовим мостом до латинської церкви. Коли ж і тут польська політика зустріла перепони, то поведінка з уніятами нічим не відріжнювалася від поведінки з православними. Папи, як Урбан VIII., Венедикт XIV., і инші, вступалися за затвердженими Ап. Столицею правами українсько-католицької церкви, одначе Польща робила все можливе, щоби довести до упадку унії. Папа Венедикт XIV. в р. 1743 виразно заборонив вводити якінебудь зміни в гр.-кат. церкві.

Та всі ці заходи не дали позитивних наслідків. „Невидима рука" постійно підважувала основи унії, аж поки не довела до її ліквідації на великому просторі українських земель. А й серед наших єрархів находилися люде, що ставали сліпим оруддям в чужих руках. В останньому часі всі три галицькі владики розвели акцію за примусовим целібатом, чи на власну руку чи з чужого почину знехтували права церкви й українського духовенства. В Галичині безліч парохій не мають священиків, на Холмщині, Підляшу й Волині йде насильно переміна б. уніятських церков на римо-католицькі костели, але наші владики глухі і сліпі на те. У всіх трьох дієцезіях є 107 укінчених богословів, але їх не висвячується тільки тому, що вони жонаті. В одній тільки львівській архідієцезії таких богословів є 70.

Тепер „невидима рука" вдаряє на українське жонате духовенство, що би припинити зріст української інтелігенції, а епископи являються оруддям тієї „невидомої руки".

Референт приводив відповідні цитати з твору Бродовича „Widok przemocy na słabą niewinność srogo wywartej", вказуючи на деструктивну мету целібату.

Вкінці бесідник візвав зібраних, щоби поклялися, що не допустять до нарушення прав української церкви.

Промову д-ра Барвінського супроводжали у відповідних місцях окс

оплески, або оклики обурення на адресу „невидимої руки“ і її орудя.

* * *

Винесені недільним вічем резолюції звучать:

1) Українське громадянство греко-кат. обряду, зібране на вічу дня 8. лютня 1925 р. у Львові, стверджує, що вводження офіціяльного примусового целібату в нашому духовенстві веде прямо до руїни унії нашої церкви і народу;

2) Збори висловлюють найрішучійший протест проти насильного і безправного вводжування нашими владиками целібату, суперечного з запорученими і затвердженими Столицею в папських булях і на провінціяльних синодах правами нашій церкві і обрядові, бо самовільне і незаконне поведення наших владик вводить роздор в народі і виходить лише в користь ворогів нашої церкви і народу;

3) Збори стверджують, що наші унійські владики самовільним і незаконним нехтуванням запоручених унією з Римом прав нашої церкви поставилися проти волі загалу нашого духовенства і народу, викликали розятрення в нашій суспільности і тим захитали своє становище і довіря до себе в народі;

4. Збори стверджують, що вводження примусового целібату є ударом на життєві справи нашого народу, серед котрого наше жонате духовенство враз зі своїми родинами зрослося тісно з українським народом, бо воно було й є живчиком нашого народнього життя, речником його змагань і прав і тому наш нарід уважає заходи наших владик роботою, зверненою прямо проти нашого народу.

5. Збори стверджують, що наше жонате духовенство в найтруднійших обставинах сповняло і сповняє своє високе післанництво в службі нашій церкві і народові, та заслугує на те, щоби міродатні чинники піддержували змагання старшого духовенства до церковно-народньої організації, та до основного образування молодшого священства.

6. Збори заявляють, що українське громадянство греко-кат. обряду, стоячи непохитно в обороні признаних і запоручених Ап. Столицею і провінціяльними синодами прав нашої унійської церкви й обрядові, не допустить до їх самовільного і незаконного нарушування й нехтування і рішучо виступатиме за їх ненарушністю.

7. Збори ухвалюють конечну потребу негайного заснування в тій ціли у Львові, в Перемишлі і Станиславові епархіяльних комітетів церковно-народніх, котрі зложать з себе головний, церковно-народній комітет у Львові цілої Галицької Землі. З такоюж метою утворяться повітові комітети, котрі мають поучувати нашу суспільність про небезпеку, якою загрожена наша церква і народність.

8. Комітети зберуть підписи на виготовлене проти насильного і безправного впроваджування целібату пропамятне письмо, котре буде доручене Св. Ап. Престолові, а подане до відома Апост. нунцієві і нашим владикам.

9. Збори взивають членів Львівської Ставропигії, признаних Митроп. Ординаріятом канонічно-легальними, щоби памятаючи про зложену ними присягу, виявили тепер ділом, що вони не зірвали з традицією наших давніх Брацтв.

10. Збори поручають церковно-народнім комітетам і ставропигійським братчикам, поучувати молодіж, що готовиться до духовного звання, щоби не давала своїх підписів і згоди на примусовий целібат.

11. Збори поручають церковно-народнім комітетам, виготовити спис опорожнених парохій, котрі не мають священиків а також спис тих священиків, котрі проневолені окрім своїх парохій обслугувати ще й сусідні, необсаджені священиками парохії.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

НОВИНКИ.

— **Нова національна стійка.** Циклами Тов. „Просвіта“ поступила крок за Сян: 2. п. м. основувався у Динові філія Тов. „Просвіти“ на березівський повіт. При філії зорганізувався відділ „Рідної Школи“. Вся українська інтелігенція повіту, в першу чергу вчителі, священики й урядники, повинні всестороннью підпирати цю нову нашу національну стійку, приходючи їй з постійною матеріяльною і моральною допомогою та невпинно дбаючи про її живу діяльність. Щомісячні датки (1 прц. в доходів) для УПТ. слід пересилати на руки касієра: Микола Левицький, учитель в Павлокомі, п. Динів. Для інформацій у читальняних справах Відділ утримуватиме в льокалі філії (дім п. Кавінського) дижур, що четверга між 2—3 год.

— **Як розуміє польський катехит свої обовязки.** Хоча с. Конюшки-Семенівські в Рудеччині є українським селом, а українських дітей у шкільному віці є там яких 70 прц., проте не тільки тамошня школа є польською, але й завзяті в ній культуртрегери вважають за відповідне кепкувати собі з Українців і глумитися над всім, що українське. І так впр. ксьондз Кузнер на годині релігії пояснював дітям походження слова „Русін“: це, мовляв, „Русінами“ прозвали тих людей, які не можуть пройти коло чужу обору, щоби чогось не „рушити“, не вкрасти... Ось як польський душпастир розуміє свої педагогічні обовязки. Дивуємося покірливости місцевих українських громадян, які дозволяють на таке калічення душ своїх дітей.

— **Свобода зборів у демократичній републиці.** На одному з найближчих засідань сойму буде зголошене нагле внесення в справі останнього обіжника міністра внутр. справ Ратайского про заборону всяких зборів на „східних кресах“, як що ці збори не мають спеціяльного дозволу адміністр. влади. Перечислюючи такі заборонені збори, обіжник називає теж збори й віча посольські та сенаторські: вони теж мають бути зголошувані адміністраційній владі. Таке міністерське розпорядження є явно суперечне з постановами конституції. Міністр Ратайскі, який обіймаючи свій уряд скромно признавався, що не визнається у справах „східних кресів“, виявляє щораз краще розуміння справи.

— **Атентат чи знову тільки „вибрик“?** Гримнула вістка, що на президента Войцеховского доконано атентат, який не вдався. Слідком за тим прийшло спростування, що ніякого, мовляв, атентату не було, а був лише „вибрик“ якогось Розенберга (Жида), який на вид повозки президента в Уяздовських алеях зірвався з лавки і почав вимахувати руками. Розенберга арештували буцім-то задля ствердження, чи він при умі чи божевільний.

— **Порядки на „кресах“.** Щойно тепер повернула до Варшави слідча комісія м-ства внутр. справ, яка на Виленщині збірала відомости й матеріяли до тамошніх останніх адміністраційних скандалів, у звязку з якими димісіоновано директора поліції у Вильні. Кажуть, що ці матеріяли творять велику книгу. Одночасно димісіоновано коменд. поліції в Білостоці у звязку з ошуканчою аферою постачення поліції хорих коней.

— **Процес Умінської.** Паризька розправа проти польської артистки Умінської, яка застрілила свого смертельно недужого нареченого, (про що ми писали у вчорашньому числі), закінчилася одноголосним увільняючим вердиктом. Прокуратор заявив, що він волів би бути оборонцем обвинуваченої, ніж обвинувачувати її, бо він ще не стрічав випадку злочину, поповненого з милосердя на людині, яку кохається. Оборона відчитала листи співчуття для обвинуваченої від ріжних літерат.-артистичних організацій, а так само лист матери вбитого нареченого, письменника Жиновского, в якому вона теплими словами пересилала вибачення Умінській. Газетні справоздавці пишуть, що Умінська була така пригноблена, що з огляду на неї публика стрималась від усяких овацій і прийняла увільняючий присуд глибокою мовчанкою.

— **Міністерський апарат і шпіонажа.** У міністерстві внутрішніх справ у Варшаві арештовано двох урядовців, Максимчука і Залеского, під закидом шпіонажі в користь сумежної держави. Залеского звільнили, але потім, діставши нові дані, знову арештували. Так само арештовано одного високого урядовця міністерства заграничних справ, Літауера, під тим самим закидом. На інтервенцію міністра заграничних справ у міністра судівництва випущено Літауера на волю, як колишнього активного „діяча“ патріотичного; слідство ведеться дальше.

— **Як підготовляються „воєнні фанти“.** „Стражніца Балтицка“ в Грудзьондзу поміщує таку відозву: „Повстанці і вояки! Вас є на Помор'ю 150 000, — як що піде що третій, так здобимо з Данцігом те, що Литовці з Клайпедою. Як довго Данцігом правитиме Сенат, зложений з гакатистів і Англійців, так довго не будемо мати спокою і вільного відпливу на світ. Вашим обовязком, вояки, є добути і той клаптик польської землі, який нетерпеливо жде цього. Спіможіться на діло!“ „Стражніца Балтицка“ є органом польських офіцирів на Помор'ю. В цьому самому числі тієї газетки, в якому надруковано наведену відозву, поміщено урядовий наказ Д. О. К VIII., де „Стражніцу Балтицку“ славиться як часопис на „політичному і державному грунті“. Д. О. К. доручає усім військовим бібліотекам і касинам, а також поодиноким воякам передплачувати орган, в якому підмовлюється членів армії і всіх інших громадян до самочинних збройних виступів на чужинецькій території.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У второк 10. лютого м. Тернопіль.
У середу 10. лютого м. Тернопіль.
У четвер 11. лютого м. Чортків.
У пятницю 13. лютого м. Чортків.

1230 15-?

Курс крою і шиття жіночих уборів під управою фахівця відтворює читальня „Просвіти“ на Личакові. Вписи приймається до 15. лютого п. р. в читальні, вул. Гавзнера 12., між 7 а 8 вечером що дня. Рівнож шукається дірігента хору. Зголошення також. — *Виділ.* 1348 1—2

За душу бл. п. Анатоля і Иосифи Вахнянинів відправиться в середу дня 11. лютого у 17-ту згляд но 6-ту річницю їх смерти у волоській церкві тиха Служба Божа о год. 8. рано, на котру запрошує *Родина.*

1354 1—1

Замісць звичайного на свята зложили на „Рідну Школу“ Вп. Дзіваковський Андрій 12 зол. і Вп. Деркач Степан 6 зол. (обі зі Львова). Примір гідний наслідування. Вп. жертводавцям щира подяка. Головна Управа У. П. Т. 1340 1—1

Диренція Кооперативи „Рідна Школа“ вислала в листопаді 1924 р. до всіх Кружків У. П. Т. і Комітетів „Рідна Школа“ 2.500 заяв приступлення в члени. Просимо приєднувати для Кооперативи „Рідна Школа“ членів і виповнені заяви з грішми надсилати до Дирекції Кооперативи „Рідна Школа“, Львів, Ринок ч. 10. — *Дирекція.* 1340 1—1

Учительський Збір держ. учительського Семинаря мужеського в Сокалі приготовляє на половину червня п. р. торжественний обхід 30-літнього заснування цего заведення. О подрібній програмі цего торжества комітет повідомить П. Т. Учительство, котре вийшло з цего Семинаря, як і всі особи, звязані з історією цего заведення, в своїм часі в часописах. Сокаль, 8. лютого 1925. — *Евг. Мандичевський, Т. Муха, А. Покорни, Г. Станкевич.*

Українське академічне Тов. „Студентська Громада“ улаштовує **в середу 11. лютого в салі** при вул. Оссолінських ч. 10 (давний „Уль“) **Великі Вечерниці** з котиліоном. В програму входять монольоги, куплети, конкурс танців, радіо-концерти і т. п. Вступ за іменними запрошеннями, які набувати можна від 6—11 лютого між 6—7 веч. вул. Оссолінських ч. 10 І. пов. 3—3

Дрібні оголошення.

ЧАСТЬ камениці в IV. дільниці на продаж. Покій і кухня вільні. Зголошення: вул. Куркова 23, Т. Майкут. 1346 2—3

КРИМСЬКІ ПЛАЩІ з кусників на сплати вже замовляйте у Карпяка Львів вул. Куркова 11а. 1307 7—10

ПОШУКУЄТЬСЯ на село інструктора приготовлення до матури гімназіяльної. Французька мова конечна. Ласкаві зголошення з услівями до Адміністрації під „Негайно“. 1350 1—1

ПОТРЕБУЮ учительки до 2 дітей, дівчинка з 4 кл. народ., хлопчик з 2-гої народної. Музикальні мають першенство. Услівя на адресу: о. А. Ло...кевич, парох Потутори. 1351 1—3

НОТИ. В. Безкоровайний: 1) „Поцубонько“ — мішаний хор з фортепяном, 2) „Вязанка пісень“ — на цитру, 3) „Чарівності“ — сольоспів, 4) „Блаженство“ — вальс на фортепян. До набуття в книгарнях. 1353 1—2

ГОСПОДАРСТВО 27 морг., евентуально 42 морг. з будинками сейчас до продажі на корисних услівях платности. В. Дувело, Ринок 43. 1357 1—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Загальні Збори

кооперативи „Спілки Споживчої і щадничо-кредитової“ в Тернополі відбудуться дня 1. марта 1925 р. в салі Тов. „Міщанського Брацтва“ о год. 3-ій з отсим порядком дневним:

1) Відчитання протоколу з послідніх Загальних Зборів.
2) Реферат кооперативний.
3) Звіт Дирекції.
4) Внесення Контрольної Комісії і Надзірної Ради на приняття до відома біляну, затвердження його і уділення абсолюторії.
5) Внесення на розділ чистого зиску.
6) Вальоризація майна.
7) Внесення і запити.

Коли о год. 3-ій не збереться приписане статутом відповідне число членів, відбудуться Загальні Збори з тим самим порядком дневним того самого дня о год. 3:30 мінут по пол. без огляду на число присутніх членів.

НАДЗІРНА РАДА.

1355 1—1

За редакцію відповідає О. Костик.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.